

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4467/2021

23.09.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Богоја Србиноски, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Жељко Иветић из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 217/21 од 16.03.2021. године, у седници одржаној 23.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 217/21 од 16.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1111/19 од 12.10.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати 15.000 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 13.05.2014. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да тужени према тужиоцу има дуговање за антички тепих, на име потраживања од 15.000 евра са припадајућом каматом, истакнут приговором ради пребијања међусобних потраживања. Ставом трећим изреке, одбијен је компезациони приговор туженог ради пребијања међусобних потраживања тужиоца и туженог. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 391.100,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 217/21 од 16.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке, осим у делу одлуке о камати, у ком делу је одлука преиначена тако што је обавезан тужени да тужиоцу на износ главног дуга од 15.000 евра плати камату по Закону о затезној камати почев од 13.05.2014. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у преиначеном делу којим је одлучено о исплати законске затезне камате на досуђени износ главног дуга.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, то се на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана Закона, не узимају у обзир камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка ако не чине главни захтев.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору имовинскоправне природе, као и да је ревизија изјављена против одлуке о камати, дакле, против одлуке којом је одлучено о споредном тражењу које не чини главно потраживање, то је и ревизија недозвољена, сагласно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

Иако је побијаном пресудом преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о камати, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона одређено да ревизија против одлуке о споредном тражењу није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић